

JAK SE NENAPÁLIT

Při výběru plovoucí podlahy

Laminát, nebo dřevo? To je otázka, s kterou se na nás čtenáři obracejí velmi často. Volba závisí na tom, kde a jak má podlaha sloužit. Když se tyto okolnosti nedocení, i kvalitní výrobek může být zdrojem problémů.

V každém případě je však lepší pořídit značkovou podlahu. Neznačkové, levnější výrobky většinou špatně pasují, tvoří schůdky s ostrými hranami, rozestupují se a vůbec zlobí. Rozdíl v ceně podlah, které v balíku vypadají skoro stejně, není finta obchodníků, skrývá se za ním přesnost výroby, použité materiály a jejich zpracování, záruka výrobce dbalého na dobré jméno.

Výhodou plovoucích podlah je snadná a rychlá montáž. Lamely se nelepí k podlaze, spojují se jen mezi sebou. Dříve se lepily v peru a drážce, dnes se u laminátů prosadily tzv. suché zámky, spojování bez lepidla pouhým zaklapnutím, a tento systém se začíná uplatňovat i u dřevěných plovoucích podlah. Zpočátku nebyly suché zámky tak perfektní, výrobci se však učí z praxe a stále je vylepšují, zvyšuje se jejich pevnost a spolehlivost. Po montáži se podlaha hned může používat, už z výroby je opatřena povrchovou úpravou. Na první pohled jednoduchý postup inspiruje k tomu, aby si zákazník podlahu namontoval sám. Snazší je to u laminátů, nákladnější dřevěné podlahy spíše doporučujeme svěřit odborné firmě, která má příslušné vybavení i zkušenosti a práci odvede tak třikrát rychleji než laik. Poradí si s křivými zdmi, olištováním, přechody. Záleží i na maličkostech, jako je správné nanesení lepidla do drážky. Když je ho moc, lamely nejdou sesadit, když je ho málo, špatně drží. Nesmí se zapomenout ani na dilatační spáry (na jeden metr délky dřevěných podlah se dělá spára 1,2 mm), a to předpokládá přesně změřit místnost, propočítat si, jak budou lamely pokládány.

Největší problémy ale v praxi bývají s podkladem. Plovoucí podlaha totiž bezpodmínečně vyžaduje rovný, pevný a suchý podklad. Ten se vyskytuje asi tak často, jako lední medvěd na Petříně. Betonový podklad se proto musí nechat vyžrát, ke slovu přicházejí penetrace, stěrky. Při rekonstrukcích je třeba odstranit různé zbytky lepidel, nátěrů.

LAMINÁTY

Laminát vyhoví tomu, kdo chce praktickou podlahu: nenáročnou na údržbu, odolnou, a neklade takový důraz na estetický dojem. Povrch laminátové podlahy je chladnější a tvrdší než dřevěné. Výrobci označují laminátové podlahy podle evropské normy piktogramy, které symbolizují, pro jakou zátěž je podlaha určena. Například do ložnice tedy není nutno kupovat dražší typ konstruovaný pro komerční objekty. Žádná laminátová podlaha však nevydrží všechno. Mohou ji poškrábat kovové nohy nábytku, kamínky, poškodit těžké nebo padající předměty, a snaha o reklamaci je potom zbytečná. V tomto případě se dobře uplatní suchý zámek: poškozená lamela se může vyměnit. Na druhé straně se laminát neušpiní, z povrchu se dá setřít všechno, co se na něj vylije, odolá i žhnoucí cigaretě.

Podle zkušeností podlahářské firmy Kubík se lamináty osvědčují v panelácích, kam si lidé většinou nechtějí pořizovat drahou podlahu. Nejsou tak citlivé na nízkou relativní vlhkost vzduchu, která je v panelácích častým jevem. Někdy si lidé stěžují, že se v rozích místností příliš kumuluje prach, ale to je otázka pravidelné údržby. Pokud se podlaha častěji vysává, chuchvalce prachu se nemožou vytvořit. Nepříjemná ale může být hlučnost podlahy. Laminát sám o sobě přenáší hluk znatelně víc než dřevo a v panelácích, kde nejsou plovoucí betonové podlahy, rezonuje celá konstrukce. Sousedé pak slyší každý krok, řapání psa, který na hladké podlaze instinktivně vystrkuje drápy, pád lžičky... Obvykle používaná mirelonová podložka o tloušťce 2 mm tady příliš nepomůže a pokud chcete podlahu odhlučnit, je lepší zvolit některou ze speciálních protihlukových izolací nebo laminátovou podlahu, která má již z výroby tuto podložku nalepenou na spodní straně. Nevýhodou ovšem je, že se podlaha prodrazí a ztrácí se tak jeden z hlavních argumentů pro laminát: nízká cena. Ve světě se relativně levné laminátové podlahy kupují spíše jako dočasné řešení, s tím, že se po čase vymění, podobně jako u nás se dříve počítalo s výměnou koberce po několika letech používání. Pro českého zákazníka je i laminát dlouhodobá investice, proto je dobré zvážit, zda nám jeho vlastnosti budou vyhovovat.

DŘEVO

Dřevěná plovoucí podlaha je dražší, choulostivější a náročnější na údržbu než laminát. Pokud se smíříte s těmito nevýhodami, zbývají jen výhody: všem smyslům lahodící klasický přírodní materiál, efektní a reprezentativní vzhled, podlaha, která se neokouká. Plovoucí dřevěné podlahy mají obvykle sendvičovou konstrukci. Nášlapnou vrstvu tvoří tvrdé dřevo a na výběr je v mnoha druzích a dezénech, od výběru stejnoměrně zbarveného dřeva až po povrch přiznávající nepravidelnosti v barvě a kresbě. Nejlevnější podlahy mají tuto vrstvu z dřevěné dýhy, u dražších je vrstva dřeva až čtyřmilimetrová, to znamená, že ji lze po čase zbrousit a renovovat. Ve středu sendviče je laťovka z měkkého dřeva a vespod protitahová vrstva.

Sendvičová konstrukce minimalizuje objemové změny dřeva, přesto bychom podlahu neměli vystavovat velkým změnám teploty a relativní vlhkosti vzduchu. O montáži jsme se už zmínili, takže jen připomínáme, že převažují typy lepené v peru a drážce, na trhu jsou i první typy se suchým zámkem. Podrobněji se dřevěným vícevrstevným podlahám věnujeme na jiném místě v tomto vydání časopisu. Kromě sendvičů se jako plovoucí vyrábějí i některé masivní dřevěné podlahy a nesmíme zapomenout ani na další možnost, korek.